# DAMNATUL

*de Balin Feri*

Trei. Un trei mare şi roşu. Un trei mare, roşu-intens în centru şi aproape ocru spre margini a rămas plutind în aer în urma degetelor terminate în gheare. Un trei mare scris cu sînge proaspăt ce se încheagă repede către margini, un trei la fel de dureros cum a fost dîra roşie rămasă pe gîtul iedului alb după trecerea cuţitului. Ochii adînciţi în orbite priveau în gol şi omul cu faţa albă stătea cu o străină resemnare în faţa monstrului ce desenase acel trei sîngeriu în aer. Atît reuşisem să văd înainte de a mă trezi urlînd ca din gură de şarpe.L-am speriat de moarte pe bunicul care dormea lîngă mine. Urletul neaşteptat, aproape de urechile sale, l-a făcut să sară din pat pînă în mijlocul încăperii. În graba sa către uşă, unde era întrerupătorul, s-a împiedicat de un scaun lăsat în drum şi în bezna absolută l-am auzit căzînd peste masă. Asta mi-a smuls un nou ţipăt deoarece mi-am închipuit că monstrul văzut de mine l-a înhăţat. Apoi s-a aprins lumina şi toate au revenit pe făgaşul normal. Uşa era încuiată, bunicul îşi pipăia coastele şi înjura printre dinţi. Iar eu stăteam chircit, cu picioarele adunate sub mine, cu genunchii lipiţi de faţă şi nu-mi puteam controla tremurul. Bătrînul, văzîndu-mă într-atît de înfricoşat, a uitat de sperietura proprie, a uitat şi de durere şi s-a grăbit să mă ia în braţe. Nu a spus nimic multă vreme, ci doar mă strîngea la piept şi mă mîngîia pe spate liniştitor. Am stat aşa mai bine de un sfert de oră pînă mi s-a potolit tremuratul şi pînă am reuşit să articulez cuvinte. Dar nici cînd mi-am recapătat vocea nu am ştiut cum să-i explic ce am văzut, ce m-a speriat. Aveam doar patru ani şi în vocabularul meu nu exista cuvîntul necesar. În lumea mea de atunci încă nu exista moartea. Nici damnarea, şi nici diavolul. Nu auzisem niciodată de iad sau de rai, nici măcar nu bănuiam că pe lîngă Dumnezeul cel bun există şi unul rău. Aşa că nu i-am putut spune mai mult decît că este cineva în curte. Că am visat, dar că totuşi cineva este acolo. Că mă jucam lîngă gard, în dreptul părului bătrîn, şi că de la rădăcina acestuia a ieşit un om alb la faţă si unul negru. Că cel negru avea trei gheare la mînă în loc de degete, era acoperit complet de păr şi avea coarnele lui Iambor pe cap. Ţin minte şi acum că pielea de pe mîna bunicului s-a făcut ca de găină şi că părul de pe ceafă a început să i se ridice cum se ridica părul pe motănelul meu cînd vedea un cîine.

Se înfrigurase pentru că mie nu mi-a vorbit niciodată nimeni de existenţa diavolului si totuşi i-am făcut o descriere destul de precisă. A fost însă destul de bărbat cît să mă ia în braţe, să deschidă uşa larg şi să meargă cu mine pînă la gard, acolo unde mă visasem eu. M-a convins că am visat doar şi că nu există monştri. Mi-a promis şi că va tăia a doua zi părul şi va planta un cireş în loc. Pentru că de cireşe se tem oamenii cu faţă neagră.

L-am crezut şi am adormit liniştit.

Mai tîrziu m-am convins că într-adevăr nu există nici un fel de monştri în lumea noastră. De Iambor însă nu m-am mai apropiat niciodată, m-am jucat cu iezii făcuţi de ea, i-am băut laptele, dar mă apucau frigurile dacă mă privea.

Am trecut şi peste faptul că bunicul nu a mai apucat să taie părul. Dimineţa a plecat cu treburi prin sat şi s-a întors de-abia pe înserate. După ce a trecut furtuna, a rupt pomul cu pricina din rădăcină şi l-a prăbuşit peste gard.

Şi într-o zi am înţeles şi că monştrii nu există în lumea noastră, dar ne aşteaptă dincolo de ea şi că îşi pot întinde uneori ghearele pentru a ne desena un trei sîngeriu în faţa ochilor, un afurisit şi blestemat de prevestitor trei roşu.

*

Eram prin ultimul an de liceu cînd unul dintre profesorii noştri, cel de psihologie, ne-a vorbit despre vise. A spus că nu trebuie luate în serios şi că toate cărţile despre dezlegarea viselor sînt escrocherii. Dar tot el a spus şi că trebuie să fim atenţi la coşmarurile noastre. Mai ales dacă au tendinţa de a se repeta. Ţin minte că după oră cîţiva colegi au concluzionat că domnul profesor o cam luase pe arătură, alţii se arătară surprinşi neştiind despre ce-i vorba pentru că nu au fost deloc atenţi, numai eu singur am tăcut. Nu-mi puteam permite să zic nimic. Pentru mine coşmarul repetitiv era o realitate curentă. Aş putea spune chiar că devenise un vis atît de familiar încît nu mă mai speria din cale afară. Mă trezeam transpirat, aveam si gîtul uscat, dar groaza pe care o simţisem la început s-a diminuat mult. Nici măcar în timpul coşmarului nu mai eram atît de îngrozit, de parcă aş fi ştiut că este doar un vis, aşa că am ajuns să observ detalii pe care prima dată nu le conştientizasem. Astfel am aflat că eu nu visez un om oarecare, ci un mort, şi nu un mort oarecare, ci un sinucigaş. Omul alb era de fapt palid pentru că sîngele nu i se mai mişca în vene, îşi ţinea capul într-o

parte deoarece se spînzurase şi avea gîtul fracturat. În jurul gîtului purta încă frînghia cu care îşi pusese capăt zilelor şi capătul acesteia se găsea în mîna celui negru. În mîna Stăpînului, cum m-am obişnuit să-l numesc în gîndurile mele. Nu degeaba îi spuneam aşa, pentru că era într-adevăr proprietarul celui damnat. Uneori smucea frînghia şi capul celui damnat zvîcnea dureros în cealaltă parte, gura i se căsca lăsînd la vedere o limbă vineţie umflată şi auzeam în visul meu sunetul vertebrelor rupte cum se freacă una de alta. O scîrboasă şi umedă pîrîitură, ca aceea a oaselor de pui cînd se rup sub dinţii unui cîine.

Aveam coşmarul acesta cam de două, trei ori pe an. Mereu identic şi reuşeam de fiecare dată să mă trezesc de-abia după ce gheara lungă a diavolului desena acel trei sîngeriu în golul ce se căsca între mine şi cel damnat.

Răsuflam uşurat în astfel de momente, că a fost doar un vis totuşi, mergeam pînă la baie pentru a-mi da cu apă pe faţă şi mă culcam liniştit la loc. Nu mă mai temeam şi nu mă îngrozea coşmarul acesta decît atîta timp cît visam.

Pentru că nu ştiam încă ce semnifică acel număr scris în faţa ochilor mei.

*

Aveam douăzeci de ani cînd coşmarul meu a devenit iarăşi o povară grea. A dracului de grea! Eram în armată. Motiv suficient oricărui om întreg la cap să spună că avea viaţă grea. Dar eu aveam un motiv în plus în persoana locotenentului nostru cu care nu am reuşit să mă înţeleg de nici o culoare multă vreme. Iar cînd am reuşit a fost deja prea tîrziu. Mi-a făcut zile fripte din start pentru că el era un soldat pur-sînge,, care nu putea tolera nesubordonarea, iar eu eram un anti-soldat desăvîrşit. Niciodată nu mi-a plăcut ca cineva să încerce măcar să-mi dea ordine, iar dacă totuşi se întîmpla, atunci era vai şi amar de capul respectivului. Nu pentru că aş fi fost eu vreodată un om violent şi m-aş fi luat la harţă cu el, ci pentru că îl desfiinţam prin metode mult mai subtile. Aşa am subminat şi autoritatea tuturor profesorilor care credeau că statutul lor de dascăl le garantează posibilitatea impunerii unor lucruri. Aşa am luat locul şefilor mei acolo unde mă angajasem înainte de armată. Prin calcul şi vorbe potrivite rostite la locul potrivit, la timpul potrivit şi, mai ales, faţă de persoane potrivite. Numai că

asta nu avea cum să funcţioneze în armată, în primul rînd pentru că obligaţia de bază a soldatului este să se supună ordinului, iar obligaţia ofiţerului este aceea de a da ordine. De înţeles înţelegeam asta, dar nu mă puteam conforma. Ceea ce mi-a adus o gramadă de necazuri mărunte şi o sumedenie de pedepse mai mult sau mai puţin neplăcute. Preferam însă să dau ture de companie cu masca pe figură decît să-mi ţin gura cînd cineva bătea cîmpii cu graţie. Aşa că eram la cuţite cu locotenentul. Nu chiar la nivel insuportabil, dar cel puţin la unul neplăcut. Dar unde există ghinion este loc şi de noroc, cum avea să-mi spună după cîţiva ani bunul meu prieten Nicu, cel pe care era să-l omor cu o simplă omisiune. Atunci încă nu-l cunoşteam, dar vorba lui era deja adevărată, aşa că am avut parte şi de puţin noroc. Cu toate că acum nu mai ştiu dacă n-ar fi fost mai bine să se fi întîmplat toate altfel…

Norocul meu a fost obsesia pentru curăţenie şi numărul mare de cărţi citite. Datorită acestora am fost desemnat de locotenent să fiu cel care îi face curăţenie în cancelarie. Tot datorită acestora am petrecut ore bune în compania locotenentului povestind despre una şi alta. Uneori se termina bine, altădata se termina rău. Reuşeam să ne sfădim din cele mai mari tîmpenii. Dacă se întîmpla să avem opinii diferite asupra unui subiect ne apucam de argumentat, deşi ştiam amîndoi că nu ajută. Sfîrşeam prin a ne trînti tot felul de jigniri, după care el îşi amintea că este locotenent, şi nu trebuie să tolereze să fie contrazis de un soldat, şi eu eram bun de dat ture cu masca de gaze. Cînd terminam curgea apa de pe mine ca de pe un cal de curse, dar tot stăteam mai bine decît el. Asta pentru că înainte de a mă apuca să îndeplinesc ordinul nu mă abţineam să-i zic de faţă cu toată suflarea ostăşească o ultimă părere. Ceva de genul:

- Poţi să tot fii locotenent, Nichita, că tot tîmpit rămîi. Cum altfel îţi poţi închipui că, apelînd la astfel de argumente, ai putea avea dreptate? Eu dau turele de rigoare, dar tuturor le este clar că am avut dreptate. Altfel mă convingeai cu argumente şi nu ţi-ai fi impus aşa punctul de vedere. Eşti varză, omule!

Era suficient cît să intre urlînd în cancelarie, să trîntească uşa şi să dea cu pumnii în perete pînă se umplea de sînge. Apoi se calma, venea să mă trimită să fac un duş şi să-i bandajez

mîna. Dar de multe ori nici nu terminam cu aplicatul fîşiilor de leucoplast sau cu înfăşatul, că o luam de la capăt cu cearta.

Aşa mi-au trecut mie zilele în armată, pînă într-o zi. Pînă cu două zile înainte ca Nichita să împlinească treizeci şi trei de ani. Atunci m-au lovit evenimentele cu puterea unui uragan şi am ajuns să regret fiecare jignire şi fiecare clipă în care mi-am necăjit locotenentul. Era o după-amiază absolut liniştită. Pe la ora unu ne-am întors de la instrucţie, ne-am spălat de praf şi ne-am aşezat la masă. Nichita s-a retras în cancelarie şi a dat ordin plantonului să-i fie servită acolo mîncarea. Noi, soldaţii, am mîncat în bucătărie ca în toate zilele, apoi am ieşit în spatele clădirii pentru a fuma o tigară.

Pînă pe la ora trei am stat de poveşti, iar atunci am urcat cu intenţia de a face curat la Nichita. Am intrat în cancelarie şi l-am găsit pe acesta dormind. Se întinsese pe canapea şi aţipise cu cafeaua în mînă. I-am luat cana şi am aşezat-o pe tava de la capătul patului, apoi m-am dus şi mi-am luat cartea din valiză. M-am aşezat în scaunul locotenentului, la masa locotenentului, am fumat ţigările locotenentului şi i-am băut şi cafeaua. Am citit liniştit pînă după ora patru, cînd Nichita a început să se foiască. Se zvîrcolea în pat, scrîşnea din dinţi şi, din cînd în cînd, bolborosea ceva nedesluşit. Convins că e vorba doar de un oarecare vis urît, m-am ridicat din scaun cu intenţia de a-l trezi. Însă nici n-am apucat să ies de după masă cînd a scos un strigăt şi a deschis ochii. S-a ridicat în şezut şi a rămas cîteva clipe cu privirea rătăcită, apoi m-a văzut şi s-a forţat să se adune. Mi-am dat seama că se simţea jenat şi că ar fi preferat să fi fost văzut de oricine altcineva, nu de mine. Dar nu eram decît eu în apropiere. Deşi era duşmanul meu personal în desele noastre înfruntări ale voinţelor, pe moment am simţit imboldul de a-l ajuta, de a-l linişti cumva. I-am pus apă într-un pahar şi i-am întins tava. A băut, a mulţumit şi mi-a cerut să plec. Poate ar fi fost mai bine să fi ascultat măcar atunci ordinul, dar nu am făcut-o. În loc să ies şi să trag uşa după mine, m-am aşezat pe scaunul din faţa patului şi m-am uitat în ochii locotenentului. Teroarea pură era încă acolo, picioarele îi tremurau uşor chiar dacă se străduia să le ţină nemişcate şi glasul i s-a împotmolit după cîteva silabe cînd a vrut să-mi repete ordinul de a pleca. I-am vorbit. Dintre toţi oamenii, tocmai pe el l-am ales să-i povestesc.

- Am şi eu un coşmar, Nichita. Toţi oamenii au, aşa că nu ai de ce să te ruşinezi. Numai că, spre deosebire de alţii, coşmarul meu nu este unul obişnuit, nu este un vis izolat care să mă sperie o dată şi să mă lase apoi în pace. Eu am un coşmar care revine. Un acelaşi vis groaznic pe care îl visez din cînd în cînd. Uneori îmi dă pace multă vreme, apoi, tocmai cînd încep să cred că nu va mai reveni, apare iar. Şi tot aşa speriat mă trezesc şi eu.

Nu mi-a răspuns nimic multă vreme. Poate se gîndea că ar trebui să se enerveze pentru că iar nu i-am ascultat ordinul, poate nu se gîndea la nimic. Ori se gîndea la cîte în lună şi-n stele. Nu ştiu, dar atunci cînd, într-un tîrziu, a deschis gura şi a vorbit, mi-am dorit să fi plecat înainte.

- Aşa-i şi coşmarul meu. Repetitiv. Prima dată l-am avut cînd am împlinit nouă ani. A urmat o pauză de cinci ani, apoi s-a întors. Odată cu trecerea timpului pauzele au devenit tot mai scurte, iar anul acesta am avut parte de el deja pentru a treia oară. O vreme nu mă mai speria, dar acum mă îngrozeşte iar ca la început. Detaliile au devenit mai clare şi, cînd sînt prins în coşmarul acesta, am convingerea că e realitate. Am căutat să aflu ce însemnătate ar putea avea, dar degeaba. Nu am găsit nicăieri, în nici o carte, nimic asemănător. Dar ceva trebuie să însemne, altfel nu se poate.

Brusc a ridicat capul şi m-a privit atît de intens de parcă ar fi vrut să-mi vadă pînă în creier.

- Tu ai citit o grămadă de cărţi, aşa că poate ai tu un răspuns. Ce înseamnă dacă cineva visează un diavol care scrie un mare număr trei...

Nu ştiu ce a vrut să zică în continuare, nu ştiu în ce măsură coincidea coşmarul său cu al meu, pentru că a fost suficient cît am auzit. Am simţit cum tot sîngele îmi fuge în picioare de parcă ar fi vrut să se scurgă în pămînt prin tălpi, lumea s-a dat de-a dura şi am căzut de pe scaun ca lovit în moalele capului. Cînd mi-am revenit eram întins pe o băncuţă şi un soldat mă spăla pe faţă cu un prosop ud. Îmi aminteam fiecare cuvînt şi fiecare gest al locotenentului, aşa că am sărit de pe băncuţă şi, cu toate că nu eram încă pe deplin stăpîn pe picioarele mele, am fugit la el în cancelarie. A fost însă prea tîrziu. M-a întîmpinat doar liniştea şi întunericul care s-a lăsat peste lume cît am fost leşinat. Nichita plecase acasă. L-am

aşteptat nerăbdător a doua zi, dar nu a venit. Chiar mă gîndeam la un moment dat să-l sun pentru a-i povesti coşmarul meu, dar m-am razgîndit. Aşa ceva nu se poate povesti decît faţă în faţă.

A treia zi s-a prezentat la datorie. A trebuit să vină, deşi era ziua lui de naştere, pentru că era sfîrşitul lunii şi colonelul Muşat a venit în inspecţie. De cînd l-am văzut am ştiut că ceva nu-i în regulă cu el. Avea cearcăne vinete la ochi, faţa îi era brazdată de riduri pe care înainte nu le avuse, umerii îi erau căzuţi, spatele gîrbovit şi pînă şi felul în care păşea îi trăda oboseala. Avea treizeci şi trei de ani, dar arăta ca un om de cincizeci. Am vrut să-i vorbesc, să-i spun că nu este singurul vizitat de acel diavol, dar nu am apucat. Cît a fost colonelul la noi în unitate nici nu se punea problema să avem astfel de discuţii, iar după ce a plecat am fugit la Nichita. Stătea la birou cu pumnii încleştaţi şi cu privirea pierdută undeva prin pădurea nesfîrşită care împrejmuia unitatea. I-am zis că trebuie să vorbim, iar el a dat din cap absent. Apoi şi-a scos portofelul din buzunar şi mi-a întins un pumn de bani.

- Du-te şi cumpără ceva de băut. Nu mă interesează nici cît costă şi nici ce calitate are. Dar să te întorci azi.

Am plecat. Credeam că vrea să vorbim, cu un pahar în mînă fiind mai usor. El avea însă altceva în cap. Nici nu am apucat să ies din clădire cînd detunătura unui foc de armă a ridicat în picioare întreaga suflare. Nu m-am întors din fugă, nici măcar nu m-am oprit. Ştiam că Nichita şi-a pus capăt zilelor şi tocmai de-asta mi-am continuat drumul. Am făcut douăzeci de kilometri pe jos pînă la cel mai apropiat sat şi tot atît la întoarcere. Am cumpărat o sticlă de votcă de cea mai joasă speţă şi aproape că am şi terminat-o pînă am ajuns înapoi. Recunosc şi că l-am plîns pe Nichita deşi a fost „duşmanul” meu. Şi m-am bucurat că măcar ultimul ordin dat de el l-am îndeplinit fără să comentez. Mi-au zis cei care l-au găsit că a lăsat un bilet. S-a sinucis pentru că şi-a văzut soţia înşelîndu-l şi nu putea nici să o ierte, dar nici să trăiască fără ea.

După o săptămînă am aflat prin intermediul unei cunoştinţe care locuia în acelaşi oraş cu fostul locotenent că acesta şi-a pus capăt zilelor din cauza unei neînţelegeri. Cea pe care a văzut-o făcînd sex în casa lor nu se ştie cine a fost, dar soţia lui în nici un caz. Ea era plecată la Bucureşti, unde avea o soră, şi s-a întors de-abia a doua zi. A fost primul amănunt

important care m-a ajutat să înţeleg. Iar faptul că, începînd de atunci, diavolul coşmarurilor mele îmi scria un doi în faţa ochilor a fost detaliul crucial, dacă pot folosi acest termen cînd e vorba de aşa o creatură.

*

Pe Zoli îl cunoşteam încă din şcoală. Era mai mare cu doi ani decît mine, dar cum sălile noastre de clasă erau învecinate ne-am văzut de suficiente ori cît să ne ţinem minte. Îl reţinusem şi pentru că îmi plăcuse să joc fotbal în aceeaşi echipă cu el, dar mai ales pentru că am fost singurii din şcoală care ne-am calificat la Olimpiada de literatură la faza pe ţară. Aşa că îmi plăcea de el şi m-am bucurat cînd l-am văzut umblînd cu sora mea mai mare. Nu că Andy, prietenul de dinainte a Oanei, nu ar fi fost om la locul lui, dar nu era pe aceaşi lungime de undă cu mine. Nu prea aveam subiecte de discuţie, aşa că nu aş putea spune că m-ar fi bucurat vreodată compania lui. Cu Zoli a fost altceva, puteam sta cu un pahar de vin în faţă ore în şir fără să gustăm măcar. Uitam pur şi simplu.

Prietenii mei, inclusiv cei cu care lucram, l-au cunoscut pe Andy. Am fost de cîteva ori împreună în cîte o excursie şi toţi îl plăcuseră. Eram convins că de Zoli nu le-ar fi plăcut în aceaşi măsură, aşa că nu i-am informat de marea schimbare apărută în viaţa surorii mele. Mi-a trecut prin cap de cîteva ori să le zic, apoi m-am gîndit că e mai bine să afle atunci cînd se decide Oana să facă prezentările. Iar ea nu a mai apucat să facă acest pas. Dar să vă povestesc aşa cum s-a întîmplat.

Oana şi Zoli erau împreună deja de o lună şi jumătate cînd ea a trebuit să meargă pînă la Cluj pentru a susţine un examen. Zoli avea şi el de rezolvat cîteva mărunţişuri legate de serviciul său, iar eu m-am decis să profit de oportunitatea asta pentru a da o raită prin anticariatele de acolo. Aşa că am plecat în acea zi de vineri 13 la Cluj. Drumul făcut cu trenul a trecut ca o clipă. Pe Oana am lăsat-o la facultate după ce am stabilit că ne vom întîlni la ora două la statuia lui Matei Corvinul. L-am însoţit pe Zoli pînă în cartierul Gheorghieni, pe unde avuse treabă, l-am aşteptat zece minute pînă a semnat nu ştiu ce acte, apoi am plecat să bîntuim în căutare de anticariate. Am găsit cîteva, am cumpărat un braţ de cărţi şi ne-am tolănit cu ele pe o bancă din parc. Cîteva ceasuri am vorbit numai despre cărţi şi

autori, apoi mi-am amintit de o fostă colegă de care el ar fi putut să ştie cîte ceva.

- Tu ai cunoscut-o pe Edit?

Zoli s-a gîndit cîteva minute, a întors numele pe toate părţile dar nu-i amintea de nimeni.

- Blonda aia micuţă, care a fost cu mine în clasă.

L-a pufnit rîsul. Aşa ştia despre cine vorbesc.

- Lăptăria. Noi aşa-i spuneam. Îţi dai seama de ce.

Da, mi-am dat seama. Dar nu mi-a plăcut. Chiar dacă nişte copii de cinşpe-şaişpe au avut cu ani în urmă toate motivele să o numească aşa pe colega mea care în clasa a şaptea purta deja numărul patru la sutien, mie îmi pica rău şi după atîta vreme. Mi-a plăcut mult de fata aia, şi chiar am apucat să mă joc de cîteva ori cu dotările ei pînă să-mi dea papucii de dragul altcuiva şi multă vreme m-am întrebat dacă nu ar fi rămas cu mine dacă aş fi fost dispus s-o pup acolo unde voia ea.

- Ce-i cu ea? îmi intrerupse Zoli şirul gîndurilor.

- Nimic. Ma întrebam doar dacă nu ştii ce mai face. Am auzit că s-ar fi măritat cu un boşorog...

- Nu ştiu. Dar ce-ţi veni să mă întrebi pe mine?

- Păi, nu sînteţi vecini?

- Noi? Din cîte ştiu, nu.

- Atunci, scuze. Eu credeam că stai în blocul din spatele cinematografului.

Înainte de a-mi răspunde, o umbră i-a traversat chipul, ochii i-au devenit mai întunecaţi şi urma de zîmbet din colţul gurii s-a şters.

- Nu, acolo stau părinţii mei. Eu stau cu bunica de cîţiva ani.

Ceva nu era în regulă la ei acasă. Mi-am dat seama de asta şi, crezînd că e vorba de o neînţelegere minoră, cum există în orice familie, am încercat să-l consolez.

- Cu părinţii nici eu nu mă pot înţelege de multe ori. Ne certăm şi apoi ne împăcăm. De asta sîntem o familie.

- Noi nu ne-am certat şi nici nu ne vom împăca. Cel puţin cu tata eu nu mai am ce să vorbesc. Pururi.

Credeam că îmi va povesti, dar s-a oprit după afirmaţia asta şi se uita la vrăbiile care se scăldau în praf la cîţiva metri de noi. Eu mi-am întors privirea către cer şi după vechiul meu

obicei ghiceam forme ale unor animale. Dar nu era o zi bună. Nu am reuşit să văd decît un căţel, apoi un om cu coarne. Am preferat să revin cu privirea pe faţa prietenului meu.

- Dacă nu vrei să-mi povesteşti, eu nu insist. Cînd vei fi pregătit ştii unde mă găseşti.

S-a scuturat de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

- Scuze. M-am lăsat furat de gînduri.

A tras adînc aer în plămîni de parcă s-ar fi pregătit pentru un mare efort, apoi a continuat.

- M-am mutat la bunica acum şase ani. După ce am luat o bătaie zdravănă de la tata şi am fost aruncat afară din casă. Timp de un sfert de oră, cît m-a bătut, a urlat continuu că mama este o curvă ordinară şi că s-a futut cu tot cartierul, aşa că el nu ştie al cui bitang sînt, dar sigur nu sînt copilul lui. Am plecat cînd am scăpat din mîinile lui şi nici nu am mai călcat pe-acolo. Bunica mi-a povestit că a fost cam nebun întotdeauna. Ea, ca mamă, a avut obligaţia să-l iubească, dar deseori nu i-a fost uşor, aşa că şi ea ajunse să aştepte să se însoare şi să plece la casa lui. Săraca de ea, sperase că alături de o femeie îi va veni mintea la cap. Dar s-a înşelat. Tata s-a născut nebun şi aşa va muri. Mie îmi pare rău de mama, că stă şi-i rabdă prostiile, dar e alegerea ei. Mă bucur că eu am scăpat de el şi, sincer, am ajuns să-l urăsc. Mîine dacă ar muri, eu în loc să mă îmbrac în negru, m-aş duce să sărbătoresc.

M-am tot gîndit ce-aş fi putut să-i spun, dar în afară de platitudini nimic nu-mi trecea prin minte.

- Îmi pare rău!

Zoli a rîs.

- Mie deloc. Bine că s-a terminat. Cît am stat cu el în casă nu am ştiut cum este să trăieşti fără să fi stresat continuu. Aşa că nu am ce să regret.

Zicînd astea a aruncat o privire pe ceas şi a sărit în picioare.

- E două fără un sfert. Hai să mergem, că Oana ne sparge capul dacă stă după noi.

Am scăpat ca prin urechile acului. Sora mea a ajuns odată cu noi în faţa statuii, aşa că nu a trebuit să ne bandajăm capetele. Ne-am întors acasă cu trenul de opt. În autobuzul pe care l-am luat de la gară l-am invitat pe Zoli să urce la noi, dar a refuzat. Zicea că a doua zi trebuie să se scoale devreme şi

merge să se culce. Noi am coborît, el a rămas să mai meargă cîteva staţii.

Cînd m-am trezit în dimineaţa următoare o voce străină se auzea de pe hol. Prima dată am crezut că încă dorm, aşa că am încercat să mă trezesc. După care a trebuit să accept că ceea ce aud este realitatea.

- Nu ştie nimeni pe la ce oră a plecat de-acasă,, pentru că bunica lui nu s-a simţit bine şi a plecat încă de pe la ora şase să doarmă la Mihai, băiatul ei mai mic, care stă aproape de spital. Se gîndea că poate face o criză. Aşa că nu i-a lipsit nici ei şocul chiar deloc. Pe la miezul nopţii au fost treziţi de poliţişti pentru că unul dintre ei îl cunoştea pe Mihai şi ştia că Zoli îi este nepot.

- Dar ce s-a întîmplat cu Zoli? încerca să afle vocea lui tata.

- Zoli a murit. De fapt, s-a sinucis, a răspuns vizitatorul nostru matinal, apoi cuvintele i s-au frînt şi vocea i s-a înecat în lacrimi.

A durat ceva vreme pînă a reuşit să se adune şi, pe fundalul sunetelor scoase de acesta, am auzit-o şi pe mama plîngînd.

Nu m-am dat jos din pat. Încercam să refuz acea zi de sîmbătă. Undeva în mine, într-un loc mai adînc decît cel care naşte gîndurile, încă speram, încă încercam să refuz, încă mă întrebam dacă adormind la loc aş putea să mă trezesc în dimineaţa unei zile diferite. Dar n-a fost să fie. Vocea s-a auzit din nou şi eu am văzut în faţa ochilor tot ce povestea.

S-a dus pînă în capătul străzii, de acolo a ieşit pe cîmp şi s-a dus ţintă la stîlpul de înaltă tensiune. Poliţiştii care au cercetat locul şi i-au studiat urmele paşilor au zis că nu s-a oprit nici o clipă. S-a urcat pe stîlp şi s-a întins pînă a reuşit să pună mîna pe un fir. Un bătrîn care are geamurile îndreptate încolo l-a văzut din bucătărie cum încerca să ajungă la fire. A ieşit fuga pe terasă pentru a striga la el să se oprească, dar a ajuns prea tîrziu. Între timp Zoli pusese mîna pe fir. A luat foc, zicea bătrînul, de parcă ar fi fost din ceară şi a ars ca flacăra unei lumînări. Apoi a căzut. Poliţiştii au găsit doar un corp carbonizat, chircit şi micşorat ca al unei mumii peruane. Hainele i-au ars şi pînă şi cele două monede pe care le avea în buzunar s-au topit. În schimb, portofelul său în care îşi ţinea actele, deşi s-a pîrlit pe

exterior, a rămas intact. Altfel cred că nici nu ar fi reuşit să afle poliţiştii că Zoli a fost cel care s-a sinucis aşa.

Ştiu că pare ciudat, dar în clipa aia mi-am adus aminte de Stephen King. El spunea într-o carte că a vedea înseamnă a crede. Eu cu ochiul minţii am văzut tot şi aşa am ajuns să cred. M-am dat jos din pat să dau piept cu una dintre cele mai grele zile din viaţa mea.

L-am îngropat pe Zoli într-o după-amiază posomorîtă. Cerul era într-atît de înnorat încît la ora trei părea deja că se înserează, ploaia cădea în reprize de cîte jumătate de oră, cu pauze de cîteva minute, din cînd în cînd se trezea şi un vînt răzleţ pentru a smulge gunoaiele jilave de jos şi a le trînti în faţa oamenilor îndoliaţi. Eu stăteam undeva la zece metri de mormînt şi mă uitam absent la colegii mei cum au treceau rînd pe rînd să mormăie cuvinte de consolare în faţa Oanei şi a bunicii lui Zoli. Nici măcar atunci nu mi-am dat seama că am uitat să le spun că Oana s-a despărţit de Andy şi că cel îngropat, deşi este prietenul ei, nu este cel cunoscut de ei. Iar asta a fost o greşeală care era să mă coste. A fost cît pe ce să-l pierd pe prietenul meu Nicu, cum cred că v-am mai spus.

Au trecut doar două zile de la înmormîntare, cînd Andy s-a gîndit să mă caute pe la firmă. S-a întîmplat ca Nicu sa fie afară la o ţigară şi stătea cu spatele sprijinit de stîlpul porţii. Cum Andy era prieten bun cu toţi colegii mei, şi-a permis să-i tragă una peste umăr şi să-l roage sa mă cheme pînă afară. Rezultatul a fost un dezastru absolut. Nicu a intrat pe uşă fără s-o mai deschidă. Efectiv a trecut prin uşa de placaj subţire, ca în filmele cu buget redus. Era alb la faţă şi tremura, o pată întunecată de pe cracul stîng al pantalonilor mărturisea că de sperietură se pişase pe el şi se bîlbîia în asemenea hal încît de-abia după cîteva minute am înţeles ce încearcă să-mi spună.

- Te ca, te ca, ca-ca, ca te ca-ca te ca caută. Mormormor, mort . Mor-mort. U. Mortuuu. Te ca-cau-caută.

Atunci cînd am reuşit să înţelegem ne-am făcut toţi sloiuri de gheaţă. Mă uitam la ceilaţi şi aveau toţi o paloare cadaverică şi ochi holbaţi. Cred că aşa arătam şi eu, totuşi am pornit spre uşă. Dar nu am apucat să ies afară, că prin golul rămas după trecerea lui Nicu a apărut Andy. El nu avea nici cea mai mică idee despre cele întîmplate cu Zoli, aşa că nu ştia nici de ce a fugit Nicu fără să-l salute. Zîmbea şi a scos un strigăt

vesel de „ce mai fac băieţii şmecheri?”. Credeţi-mă că băieţii nu erau şmecheri deloc. La vederea lui Andy pentru a doua oară, pe Nicu l-au lăsat picioarele şi a căzut grămadă în mijlocul încăperii. Marius, în graba sa de a fugi în magazie, a încercat să sară peste biroul meu, dar a calculat greşit înălţimea saltului şi piciorul i s-a agăţat de margine. Noroc că nu scosesem încă laptopul din geantă, că l-ar fi făcut praf. Aşa mi-a împrăştiat doar actele şi a răsturnat găleata de gunoi cînd s-a rostogolit de pe masă. Vasilică, Petre şi Bogdan au reuşit să ajungă la uşă, dar, cum au încercat să treacă toţi trei deodată şi locul era îngust, s-au trezit înţepeniţi. Urlau şi se îmbrînceau în timp ce eu mă tăvăleam pe jos de rîs. Adevărul e că nu era deloc de rîs, oricare dintre ei dacă ar fi stat mai rău cu inima ar fi putut face un infarct de sperietură. Pînă la urmă am reuşit să-i lămuresc şi le-a mai venit inima la loc. Au înţeles că a fost vorba doar de o neînţelegere, dar multă vreme nu a mai intrat nici unul singur în magazia întunecată.

Mie mi-a pierit pofta de rîs pentru multă vreme cînd am trecut într-o vizită pe la bunica lui Zoli. M-am dus să-i duc acasă hainele rămase la noi şi eram hotărît să stau cîteva ore pentru a ajuta bătrînica să-şi uite nepotul îngropat. Am încercat s-o consolez, dar nu avea nevoie. A reuşit să se împace cu inevitabilul, dar mai plîngea serile, cînd Zoli ar fi trebuit să ajungă acasă după o zi de muncă. Mi s-a părut curios că după nici o săptămînă de la înmormîntare reuşea să vorbească despre ce a fost fără să plîngă.

- Sînteţi o femeie puternică, mătuşă! Mă bucur că aţi reuşit să vă adunaţi după grozăvia asta.

- Să-ţi spun drept, pentru mine nu a fost chiar aşa o mare surpriză. De cînd s-a mutat Zoli la mine mi-a fost frică să nu facă într-o zi una ca asta. A ajuns cu nervii la pămînt din cauza certurilor şi avea zile întregi cînd refuza pînă să şi vorbească. Încă din copilărie a avut probleme. Nu a fost un copil normal, nici nu începuse încă şcoala cînd s-a plîns că are coşmaruri. După ce că era cum era, îl mai teroriza şi tatăl său…

- Ce coşmaruri? s-a trezit curiozitatea mea şi, dacă am întrebat, am primit răspuns.

- Teribile. Suficient de îngrozitoare cît să-i fie frică să doarmă singur. Mi-a povestit o singură dată că visa un diavol, un mort şi nu ştiu ce încă. A fost demult şi nu mai ţin minte. Nu mai

am mintea de altădată. Ştiu numai că pînă a împlinit paisprezece ani am mers seară de seară să dorm cu el. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să-l ajut, dar se pare că nu a fost de-ajuns. Dacă aş fi putut, i-aş fi luat locul şi-n sicriu, dar uite că aşa a fost să fie, el aşa tînăr cum era să se ducă şi eu, bătrînă şi neputincioasă, să rămîn.

Bătrînei i-au pornit lacrimile şi ea le lăsa să curgă. Pe obrazul plin de riduri lacrimile alergau urmînd trasee sinuoase, apoi se desprindeau şi se pierdeau în lume. Aş fi vrut să-i pot spune ceva s-o consolez, dar în astfel de situaţii cuvintele sînt prea sărace. Aşa că am luat-o în braţe şi am lăsat-o să-şi plînga amarul pe umerii mei. Cînd lacrimile i-au secat şi respiraţia i-a revenit la normal, am sărutat mîna bătrînă şi am ieşit din casă. Mergînd către poartă atenţia mi-a fost atrasă de o carte pusă pe marginea exterioară a ultimului geam. Era ultimul volum din seria „Purgatoriul” a celebrului Kolomde Mayer, carte cumpărată de Zoli cînd am fost plecaţi la Cluj. Am luat-o din geam şi am pornit spre uşă pentru a o da bunicii lui Zoli. După cîţiva paşi am deschis cartea şi m-am oprit. Pe prima pagină era scris ceva. Am recunoscut forma lăbărţată a literelor, dar era prea întuneric ca să pot citi, aşa ca m-am întors iar spre poartă. Acolo bătea lumina de la stîlpul aflat chiar în faţa porţii şi am citit acel rînd. Era scrisoarea de adio a lui Zoli. Am citit şi recitit acel rînd încercînd să înţeleg.

„Dacă şi bunica a ajuns să-mi ceară să plec, că-i sătulă de mine, atunci chiar nu merit să trăiesc. Îmi pare rău!”

M-am întors fuga în casă pentru a o întreba pe bătrînă dacă s-a certat cumva cu Zoli înainte ca acesta să se sinucidă. Ea a negat tot şi mi-a adus aminte că nici măcar nu l-a văzut din dimineaţa acelei zile de vineri 13, aşa că nu avea cînd sau cum să se certe. Avea dreptate, aşa că mi-am cerut scuze şi am plecat. Cartea am luat-o cu mine şi am pornit către casă punîndu-mi întrebări şi negăsind răspunsuri. Oare cine l-a aşteptat pe Zoli sub înfăţisarea bunicii lui atunci cînd a ajuns acasă?

Atunci nu am găsit nici un răspuns, dar coşmarul meu dintotdeauna s-a întors în acea noapte şi mi-a dat un răspuns. Am visat mortul cu frînghia legată încă de gît şi diavolul, dar atunci cînd m-am trezit mi-am amintit şi amănuntele care înainte lipsiseră din visul meu. Mortul şi-a împins la un moment

dat palmele desfăcute către diavol şi acesta a luat ceva din fiecare palmă. În timp ce îşi ducea mîinile spre gură am reuşit sa văd despre ce-i vorba. În mîna dreaptă îl avea pe fostul meu locotenent, în mîna stîngă pe Zoli. I-a băgat pe amîndoi în gură şi i-a mestecat. Am auzit urletele lor şi am auzit oasele frîngîndu-se sub dinţii ca nişte pumnale din alte vremuri. Apoi diavolul a întins mîna şi a scris un 1 mare şi roşu în aerul din faţa mea. M-am trezit ţipînd, m-am dus pînă la baie şi mi-am dat cu apă pe faţă, apoi m-am întors în pat. Nu am reuşit să mai adorm, aşa că m-au prins primele raze ale soarelui privind către tavan si întrebîndu-mă dacă nu cumva coşmarul meu încearcă să-mi transmită ceva. Numărătoarea inversă, pornită de la 3 ajunsese deja la 1 şi o cumplită senzaţie de frig, ce-mi urca prin maruntaie, a reuşit să mă convingă că ajungînd la zero voi fi deja întrun punct de unde nu mai există întoarcere. Trebuia să opresc numărătoarea, trebuia să fac ceva, dar nu aveam habar ce, trebuia să evit sa fac ceva, dar tot aşa, nu aveam habar ce. Îmi băteam inutil capul, orice pas făcut de mine putea însemna atît descoperirea ieşirii, cît şi căderea. Eram în întuneric şi nici o idee, nici un gînd nu reuşeau să aprindă o luminiţă lămuritoare. M-am decis să aştept.

*

Au trecut anii peste mine. Unul, doi, trei, s-au făcut cinci, apoi zece şi eu continuam să-mi visez noua versiune a coşmarului fără să găsesc o explicaţie plauzibilă numerelor. Ştiam că, potrivit credinţei străvechi, sufletele sinucigaşilor aparţin diavolului şi asta explica de ce mi-am visat prietenul şi fostul locotenent daţi necuratului, dar nu explica rostul sau semnificaţia cadavrului cu frînghia la gît şi nici a numerelor. O singură dată m-am gîndit să apelez la un psihiatru, dar nu am făcut-o. Mi-am dat seama la timp că nu ar fi o rezolvare. Mai mult ca sigur ar fi încercat să mă convingă că, inconştient, mă identific cu acel cadavru, şi că gestul prin care acesta întinde diavolului cei doi sinucigaşi reflectă faptul ca eu m-aş autoînvinovăţi pentru moartea acestora. Ceea ce ar fi fost absolut greşit.

La început căutam disperat o explicaţie, apoi, cu trecerea anilor, am ajuns să-mi pun întrebări doar în dimineţile de după o nouă vizită a coşmarului. Începusem deja să fiu convins că voi îmbătrîni şi la un moment dat voi muri fără ca ceva legat de

coşmarul meu să se mai întîmple. După cum aveam să aflu, făcusem aceeaşi greşeală pe care o fac toţi. Am ajuns să cred ceea ce voiam să se întîmple şi să ignor trecătoarele gînduri care mă alarmau. Apoi s-a întîmplat.

Eram însurat deja de cîţiva ani, soţia mea, Ancuţa, la nici un an după căsătorie mi-a dat mult aşteptata veste. Era însărcinată. Aşa a apărut în viaţa mea Rada, fetiţa noastră, care, prin simpla ei prezenţă, m-a obligat să-mi revizuiesc toate convingerile despre viaţă, iubire sau valoare. Din clipa în care s-a născut şi am luat-o în braţe pentru întîia oară, am ştiut că mi-am găsit rostul. Aş fi făcut şi aş face încă orice pentru ea. Pînă atunci nu am ştiut că poate exista şi o astfel de iubire, tot ce am simţit înainte pentru cineva era o vagă umbră în comparaţie cu sentimentele care mă încercau privindu-mi copilul. Înainte iubirea mea semăna cu o lumînare: lumina şi dădea căldură. Trăind în beznă era maximumul cunoscut, dar după naşterea ei m-am trezit afară din peştera mea, am căpătat o altfel de viziune a lumii şi am cunoscut adevărata lumină din lume, cea dată de soare. Cît am fost doar noi, Ancuţa şi eu, erau toate bune, suficiente şi mulţumitoare. După apariţia copilului am înţeles că e nevoie de mai mult, de mult mai mult din toate şi am plecat din ţară. Am ales să sacrific cei mai frumoşi ani ai copilului meu, să nu mă bucur zilnic de gînguritul ei, să nu fiu de faţă cînd face primii paşi, să nu-i şterg eu lacrimile ivite în ochişori din cauza primelor julituri cînd învăţa sa meargă, să nu o văd cum creşte şi începe să înţeleagă, dar să-i pot asigura cele necesare unui trai liniştit şi fericit.

Mi-am găsit de lucru tocmai în celălalt capăt al Europei, în Spania. Cel care m-a angajat, un italian pe nume Mario, avea afaceri peste tot, aşa că era mereu pe drumuri. O săptămînă într-o ţară, cîteva zile în alta, uneori ajungea acasă la familia lui, stătea cît putea şi alerga apoi iar să rezolve problemele apărute cînd într-un loc, cînd în altul. Sediul firmei din Spania era în Merida, un orăşel superb, cu multă verdeaţă, oameni paşnici, muncitori, parcuri în care cineva plantase sute de portocali ale căror fructe nu le culegea nimeni, ci erau lăsate să cadă şi să putrezească. La partea cu putrezitul exagerez, în sensul că erau adunate de firmele responsabile cu curăţenia cu mult înainte ca asta să se întîmple. Noi, eu şi încă doi conaţionali, am fost cazaţi într-o căsuţă aflată la vreo 4 - 5 kilometri de oraş, unde un amic

al patronului avea o vie. După cum arăta casa mi-am dat seama că nu mai locuise nimeni acolo de cel puţin douăzeci de ani. Pereţii erau scorojiţi, în multe locuri tencuiala era căzută şi se vedeau cărămizile, obiectele din casă erau acoperite de praf şi prin geamuri nu trecea lumina de cîtă mizerie se depusese în timp. Chiar şi să ajungem de la drum pînă la casă a necesitat oarece efort pentru că buruienile împînzisera locul şi se împletiseră cu puieţii de acăţ, anin şi alun răsărite din crăpăturile dintre dale. Fiind toţi trei ilegal în Spania şi muncind la negru, ne-a convenit de minune că locul era atît de părăsit, precum şi faptul că nu aveam vecini. Am aflat ulterior că lumea ştia de noi, dar cum ne-am văzut de treabă şi nu am intrat în nici un fel de conflict cu nimeni, ci, din contră, am reuşit să ne facem cîţiva prieteni, au ajuns să ne considere localnici. Pînă şi poliţiştii ştiau de noi, dar în lipsa vreunei sesizări sau reclamaţii nu aveau obligaţia de a ne lua la întrebări şi nici nu au făcut-o. La un moment dat, cînd m-am dus pînă în Merida pentru a cumpăra cîte ceva pentru casă, m-au luat de pe drum văzîndu-mă încărcat cu bagaje şi m-au dus acasă cu maşina. Aşa am aflat nu doar că ştiau cine sîntem sau unde locuim, ci şi că în discuţiile lor sîntem numiţi cei trei români nebuni. Trei eram, români la fel, dar nu ştiam de ce nebuni pînă nu mi-au povestit că acea casă a fost părăsită fiind considerată bîntuită.

Unul dintre poliţişti susţinea chiar că l-a cunoscut pe Miguel pe vremea cînd trăia. Acesta a avut ghinion în viaţă încă de la început. Femeia care l-a adus pe lume a murit în chinurile facerii şi el a crescut fără să cunoască iubirea maternă. Avea doar unsprezece ani cînd tatăl lui a avut un accident şi a rămas în grija unei mătuşi care, beţivă fiind, nu se îngrijea de nimic. Aşa a ajuns Miguel să lucreze ca necalificat în echipa lui Alejandro şi să-şi cîştige pîinea încă de copil, lucru pentru care localnicii l-au respectat şi i-au dat dreptate cînd a ales să locuiască singur. Nu s-a grăbit nimeni să solicite intervenţia statului considerînd că-i merge mai bine aşa decît la un orfelinat sau dat în adopţie cine ştie cui. Locuia singur în mijlocul viei, cîştiga suficient de bine cît să nu-i lipsească nimic şi a dovedit în scurt timp că este om gospodar. Grădina şi curtea arătau ca decupate din revistă şi ţinea o curăţenie în casă de multe femei s-ar fi ruşinat comparîndu-se cu el. Viaţa însă nu e dreaptă şi,

cînd ghinionul îşi propune să se ataşeze de cineva, atunci îl urmează ca un cîine fidel.

Miguel ajunsese la anii cînd putea fi considerat bărbat. A avut cîteva prietene, dar nici una nu a însemnat mare lucru pînă la apariţia Clarei. Ea însă a devenit marea lui iubire. Un rol în toate astea s-ar putea să fi avut şi faptul că era şi ea orfană şi că după o săptămînă a fost deja dispusă să se mute la el. Le-a mers bine o vreme, cît a avut el de lucru, dar imediat ce a rămas fără serviciu au început problemele. Ea nu cîştiga nici cît să se întreţină singură, iar Miguel degeaba făcea zilnic turul oraşului, nu reuşea să-şi găsească de lucru şi asta a dus la sfîrşitul idilei. Nu că s-ar fi certat ei vreodată ori că ar fi pus ea ochii pe cineva mai înstărit, ci doar din cauză că s-a săturat să-l vadă pe el îngîndurat şi necăjit din cauza lipsurilor. A profitat într-o zi de absenţa lui, şi-a făcut băgăjuţele şi seara, cînd Miguel a ajuns acasă, în locul ei a găsit doar un bileţel. Nu vreo scrisoare de amor presărată cu jurăminte şi promisiuni, ci doar cîteva cuvinte în care ea se explica. Ajunsese la concluzia că este o povară în plus pe umerii lui Miguel, dar zicea că într-o zi se va întoarce. Dacă ar fi făcut-o într-adevăr sau nu nimeni nu ştie, cert este că el a tot aşteptat-o. A şi încercat să-i dea de urmă, dar degeaba, a dispărut fără ca cineva să ştie încotro a apucat-o. La un moment dat Miguel şi-a găsit iar de lucru, pleca dimineaţa înainte de răsăritul soarelui şi se întorcea mereu pe întuneric. Muncea ca un apucat si punea bănuţ peste bănuţ în aşteptarea ei. Curtea şi grădina au fost lăsate în paragină, că nu mai avea timp de ele, în schimb casa strălucea de curăţenie în aşteptarea ei. Însă degeaba. Ani de zile s-a întors Miguel acasă seara sperînd că o va găsi pe ea aşteptîndu-l. După un timp a renunţat la speranţă şi prefera să facă orice numai să ajungă cît mai tîrziu acasă, nu voia să vadă casa goală, nu voia să se simtă singur, se săturase ca absenţa ei să fie un dureros junghi în inimă. Plecînd de la serviciu se oprea cu colegii la o bere şi la încă una şi încă una pînă ajungea să nu mai ştie de el. Căsuţa cochetă a ajuns să semene cu o cocină de porci, iar Miguel a făcut pasul de la bere la votcă, apoi la cel mai puturos rachiu. Era tot timpul buhăit la faţă de băutură, de la nesomn cearcănele i se accentuau tot mai mult şi tot mai des se întîmpla să doarmă undeva în şanţul de pe marginea drumului către casă. Pînă într-o zi cînd i-a zis un coleg că a ajuns într-un hal de

ar pune-o pe fugă si pe Clara dacă s-ar întoarce. Din ziua aia Miguel nu a mai pus picătură de băutură în gură, şi-a făcut ordine în casă şi în curte, a aranjat iarăşi grădina, iar banii pe care înainte i-ar fi cheltuit pe băutură a început să-i dea pe cărţi. Toţi credeau că şi-a revenit şi a reuşit să-şi învingă definitiv dependenţa de alcool. Dar se înşelau…

În ziua în care a împlinit treizeci şi trei de ani şi-a cumpărat de băut, s-a întors acasă şi, stînd singur la masă, privind drumul care ar fi trebuit s-o readucă pe Clara, s-a îmbătat. S-a ridicat de la masă de-abia după lăsarea întunericului, atunci cînd luna s-a iţit deasupra dealurilor îndepărtate şi a permis ochilor săi să distingă iarăşi drumul. La fel de părăsit ca întotdeauna. A luat frînghia din debara, a mers în spatele casei şi s-a căţarat în nuc. A legat un capăt de o creangă, celălalt de propriul gît şi şi-a dat drumul în gol. Chiar în clipa ultimului contact cu copacul şi pe durata căderii sale, pînă să i se strîngă laţul în jurul gîtului, un ultim gînd-dorinţă-speranţă i-a trecut prin minte.

*„Dacă totuşi Clara se va întoarce într-o zi?”*

A murit cu acest gînd, în parte îşi regreta fapta necugetată, graba cu care a pus în practică un gînd trecător, şi ar fi vrut să schimbe ceva, să-şi mai acorde o şansă, să mai aştepte, să mai spere. Dar laţurile nu cunosc compromisuri, nu ştiu de milă, de iertare şi nici de dragoste, fac doar ce ştiu ele mai bine, oferă bilete spre cealaltă lume. Luna, cu misteriosul ei ochi căscat spre lume, a privit legănarea corpului, a urmărit ultimele spasme şi a recepţionat ultimul gînd, cel care a traversat tristeţea, singurătatea şi liniştea nopţii cu intensitatea unui fulger. A fost doar o fracţiune dintr-o clipă, suficient însă cît să se imprime definitiv în memoria astrului nopţii. Diavolul a luat ce i se cuvenea, sufletul celui damnat îi aparţinea, dar ultimul gînd al acestuia, ultimul de dinaintea morţii, acesta a rămas dincolo de puterile sale. Acea intensă dorinţă de viaţă, acea ultimă speranţă, iubire şi dor împletite într-un urlet mut pentru încă o şansă au supravieţuit. Luna le ştie pe toate şi cînd ochiul ei se deschide pe de-a-ntregul către lume, din memoria ei revine acea ultima clipă. În nopţile cu lună plină, cînd liniştea este mai adîncă, umbrele tremură mai tainic şi întreaga lume pare poleita cu argint, pe creaga uscată a nucului, la capătul unei frînghii putrede, cu gîtul în laţ se leagănă un corp. Sufletul este demult

în mîna diavolului, dar ultimul gînd îl animă, mortul îşi întinde mîinile scheletice, se prinde de frînghie, se trage în sus pentru a-şi desprinde capul din laţ şi se întoarce în casă. Degeaba au trecut zeci de ani şi lumea l-a uitat pe Miguel, degeaba a uitat lumea de Clara cea plecata pe drumuri îndepărtate, degeaba i-a fost corpul îngropat şi a putrezit, în nopţile cu lună plină el stă la geamul casei, privind drumul cu orbitele goale, şi încă o aşteaptă pe Clara, care s-ar putea să fie şi ea moartă deja de zeci de ani.

Ei bine, asta mi-a povestit poliţistul despre casa în care locuiam noi de ceva vreme şi nu s-a abţinut nici de la a-şi întări spusele cu exemple de oameni care l-au văzut sau chiar întîlnit pe Miguel într-o astfel de noapte. Zicea că ultima care l-a văzut a fost o femeie de afaceri care s-a întîmplat să facă o pană în apropiere şi a pornit pe jos către oraş. Cînd a ajuns lîngă casă l-a văzut pe Miguel stînd în golul geamului deschis, acesta a văzut şi el călătoarea şi a coborît pe cărarea napădita de buruieni către drum, doar pentru a verifica dacă nu cumva Clara s-a întors. Femeia nu şi-a dat seama cu ce are de-a face decît atunci cînd apariţia a trecut prin poarta închisă, însă în acel moment, de sperietură, picioarele i-au prins rădăcini şi a stat cu ochii holbaţi la un Miguel palid, aproape transparent, cît timp acesta a cercetat-o, s-a convins că nu este cea aşteptată şi, cu umerii căzuţi de dezamăgire, şi-a tîrît paşii înapoi în casă.

Am auzit destule întîmplări de acest gen, aşa că mi-am permis să rîd şi chiar să răspund poliţiştilor că măcar astfel în nopţile cu lună plină vom fi patru în casă şi vom putea încinge o partidă de bridge. Aceştia şi-au făcut cruce, au concluzionat că românii ăştia sînt într-adevăr nebuni, m-au lăsat la poartă şi s-au întors în oraş. Iar eu am făcut greşeala de a le povesti colegilor mei cele auzite. Rezultatul a fost un dezastru absolut. După nici două săptămîni, ne-am trezit într-o noapte cu Vasile, unul dintre colegi, urlînd. Nu ştiam ce s-o fi întîmplat, am sărit din pat, am aprins lumina şi am trecut fuga în încăperea în care dormea el. Avea ochii căscaţi, tremura şi se acoperise pînă la gît cu pătura ca într-o încercare de a se proteja de ceva. Cînd l-am întrebat de ce urlă a jurat că l-a văzut pe Miguel, că acesta a stat chiar lîngă patul său şi că îl descoperise pentru a verifica dacă nu e Clara. Am încercat să-l conving că nu există fantome şi că doar imaginaţia sa i-a jucat o festă, dar nu am avut cu cine

să vorbesc. Celălalt coleg, Marius, era şi el impresionat de scîrţîiturile pe care le auzea uneori noaptea, aşa că şi-au făcut amîndoi bagajele şi în aceaşi noapte, pe la patru, au pornit pe jos către oraş. A doua zi nu a venit nici la serviciu şi către seară m-au sunat din Madrid. Aşa am rămas eu singur, sau mai exact cu Miguel, cum obişnuiam să glumesc cînd mă întrebau localnicii.

Mi-a pierit cheful de glume după exact o lună…

A fost o zi absolut obişnuită. Am plecat de acasă la şapte dimineaţa. La opt fără un sfert am ajuns la magazin, am cumpărat trei sandvişuri şi o sticlă de cola, am dat mărunţişul primit ca rest bătrînei care cerşea la intrare, mi-a mulţumit în româneşte cum făcea în fiecare dimineaţă, am ajuns la serviciu exact la ora opt şi am muncit pînă la ora cinci ca în toate zilele. La şase am ajuns acasă, am mîncat şi m-am întins în pat pentru a asculta ştirile. Ceva s-a întîmplat cu televizorul, pentru că nu mergea. Uneori apărea imaginea, alteori se auzea sunetul, dar degeaba am încercat să fac reglajele necesare, nu reuşeam să prind emisiunea cum trebuie. Mi-am zis că sigur s-a mişcat antena, şi m-am urcat în pod. Într-adevăr, un fir se desprinsese din legătura sa şi se mişca după cum sufla vîntul. Am legat firul la loc şi am auzit vocea prezentatorului prinzînd viaţă. Pe cînd pornisem către trapa de acces în pod m-am împiedicat de o cutie de carton şi am împrăştiat teancurile de ziare şi reviste vechi pe jos. Puteam să le las aşa, că n-ar fi deranjat în veci pe nimeni, dar, fără să mă gîndesc măcar la ce fac, am început să le adun şi să le pun înapoi în cutie. Cînd am dat peste o fotografie veche am scos un strigît involuntar de surprindere. Dintre cei trei bărbaţi din imaginea îngălbenită de vreme eu îl cunoşteam foarte bine pe cel din mijloc, chiar prea bine. Era cel care, cu frînghia la gît, îmi bîntuia visele încă din copilărie. Am avut nevoie de întreaga mea prezenţă de spirit şi de tot curajul de care eram capabil pentru a lua încă o dată în mînă poza aruncată departe. Dar am făcut-o. Pe spate, un scris tremurat, lăbărţat, al unei mîini neobişnuite cu pixul, mă înştiinţa că reprezintă o amintire de la o nuntă veche şi că în compania lui Juan şi Marco, cel pe care îl vedeam în centru era Miguel. Veşnicul îndrăgostit de Clara, sinucigaşul, damnatul de Miguel. Afurisitul de Miguel care, în compania Stăpînului său, îmi răscolea cu regularitate liniştea şi pacea sufletească,

blestematul de Miguel care hrănea în coşmarul meu diavolul cu bunul meu prieten de cîndva şi cu fostul meu locotenent.

Am vrut să ştiu mai mult, aşa că am continuat să răscolesc. Am înghiţit o gramadă de praf, dar nu am mai găsit nimic interesant, doar poze cu necunoscuţi, cărţi vechi, putrezite, cîteva caiete înnegrite de mucegai şi un teanc mare de ziare şi reviste vechi. Cu astea în braţe am coborît din pod căci se întunecase deja suficient cît să nu mai văd nimic şi m-am pus la măsuţa de pe hol pentru a cerceta ziarele. Aveam eu o bănuială şi mă uitam doar la anunţurile care înştiinţau comunitatea din Merida despre naşteri, nunţi şi morţi. Bănuiala mi-a fost confirmată de un articol de prima pagină unde un reporter cu înclinaţii romantice dedica un text lacrimogen memoriei lui Miguel. Acesta, după o viaţă grea, dezamăgit în dragoste, şi-a pus capăt zilelor. A făcut acest lucru chiar în noaptea în care eu, copil fiind, l-am visat pentru întîia oară.

Simţeam în toţi porii, ştiam, eram absolut convins că există o legătură, o explicaţie, o dezlegare a misterului. Un ceva căruia nu-i puteam spune pe nume, un ceva ce-mi ridica părul măcucă şi-mi strecura sloiuri de gheaţă pe sub haine, ca să alunece în lungul şirei spinării. Căutam cu mintea să prind acel ceva, să-l definesc cumva, să-l cuprind logic şi să-i descifrez misterul.

Atunci a sunat telefonul. În concentrarea mea, pe fundalul sunetelor televizorului, ţîrîitul ascuţit de lîngă mîna mea era să-mi provoace un infarct. Am sărit de pe scaun ca ars şi am răsturnat măsuţa cu toate ziarele alea vechi. Înţelegînd apoi că e doar telefonul care sună, şi nu bat clopotele apocalipsului, m-am grăbit să dezgrop aparatul de sub mormanul de vechituri. La celălalt capăt era soacra mea. Plîngea şi din cum îi suna vocea am ştiut ca s-a întîmplat ceva grav. Am sperat, să mă ierte Dumnezeu, dar chiar m-am rugat în gînd să se fi întîmplat ceva cu socrul, ori chiar cu părinţii mei. A fost însă exact lucrul de care m-am temut. Probleme cu Rada. Soacră-mea plîngea continuu aşa că i-a luat destul de mult pînă a reuşit să-mi explice cum stă treaba.

Am rămas singur. Tot ce am avut mai scump pe lume, tot ce mi-a definit rostul şi tot ce am iubit era definitiv pierdut. Rada a murit în spital, cu doctorii în jur. Cu toată ştiinţa şi cu toată tehnologia avansată a medicinei nu i-au putut salva viaţa. La

aflarea veşti, Ancuţa nici nu a mers măcar să vadă corpul neînsufleţit al copilului nostru, a urcat pe terasa spitalului, la etajul paisprezece, şi s-a aruncat de acolo. A căzut exact în faţa brancardierilor care o transportau pe Rada la morgă. Aşa că eram singur. Plecat la celălalt capăt al lumii pentru ele, pentru a face să le fie lor bine, nu puteam să ajung nici măcar la înmormîntarea lor la timp.

Nici nu voiam.

Am închis telefonul, m-am dus la debara şi am căutat pe raftul de jos pînă am găsit otrava pentru şobolani. Am golit continutul sticlei într-un pahar, am turnat cola deasupra şi am băut pînă la ultima picătură lichidul în care majoritatea pastilelor cu gust acrişor încă nu se diluaseră. Apoi m-am întins în pat, mi-am încrucişat mîinile peste piept şi am aşteptat să înceapă chinurile morţii. Oricum ar fi fost, în comparaţie cu ce era în sufletul meu, durerile corpului s-ar fi redus la blînde atingeri.

Am adormit. Şi am visat. Coşmarul meu cel vechi se întorsese, dar nu mă mai speria. I-am rîs în nas lui Miguel şi am scos limba la diavol. Nu mai aveau ce sa-mi facă, răul cel mai mare care mi se putea întîmpla deja se întîmplase, aşa că nu-mi păsa nici cît negru sub unghie. Făra să vreau am remarcat schimbările. Diavolul statea mult mai în spate şi se contopea aproape cu bezna, doar ochii roşii ca două rubine gigantice luceau încă răutăcios către mine, apoi s-au stins şi astea ca o candelă care şi-a consumat uleiul. A rămas Miguel, cu faţa descărnată, cu umerii căzuţi şi… îi lipsea ştreangul de la gît. Ne-am privit o vreme faţă în faţă, avea doar orbite goale în craniu, dar ştiam că mă vede cumva. Apoi mi-a vorbit.

- Tu ai fi fost ultima mea ofrandă. Sinucigîndu-mă, mi-am dat sufletul diavolului pe vecie şi pedeapsa mea ar fi fost să retrăiesc la nesfîrşit clipa morţii mele. Mi-a oferit însă un pact. Trei suflete pentru liniştea mea. Porţile raiului, mila Domnului le-am pierdut pe veci, dar puteam avea parte de o moarte definitivă, puteam să nu mai fiu, trebuia doar să-i dau trei suflete. Sufletul a trei necunoscuţi, a trei oameni oarecare. Am acceptat, aş fi plătit orice preţ doar să nu mai simt nimic, doar să ajung acolo unde am vrut cînd m-am sinucis. Ţi-ai dat seama, ultimul suflet ar fi fost al tău.

- M-am sinucis şi eu, aşa că eşti liber. Să vină Stăpînul tău şi să mă încalece, să-mi propuna tîrgul şi să-l pot scuipa în faţă. Nu-mi pasă de ce va fi de acum încolo...

Şoapta lui Miguel m-a redus la linişte.

- Nu, tu nu eşti mort. Te-am absolvit. Bătrîna cerşetoare căreia zilnic îi dădeai mărunţişul tău a fost Clara mea de cîndva. A murit în noaptea asta, pe marginea drumului, şi s-a întors la Domnul. Pe mine mă aştepta moartea definitivă, dar nu am putut să mai accept. Ai fost singurul căruia i-a păsat de amărîta aia, care în tăcere îşi întindea palmele desfăcute spre trecători şi pentru asta nu am putut. Am schimbat otrava din sticluţă cu pastile de vitamina C şi am fost convins că pentru asta va trebui să-mi retrăiesc moartea pînă la capătul timpului, dar nu am putut să condamn la damnare singurul om care a ajutat-o pe Clara mea. Nu a fost însă aşa. Gestul meu, decizia mea de a mă supune chinului veşnic pentru a nu te da pe tine diavolului, a atras atenţia. Diavolul a trebuit să mă elibereze pentru că Domnul m-a chemat la el. Îmi pare rău de prietenul tău şi-mi pare rău şi pentru duşmanul tău. Îi spun aşa, deşi ştim amîndoi că nu ţi-a fost duşman niciodată... Nu pot să mai fac nimic pentru ei, dar putem spera că vor găsi şi ei puterea să se sacrifice pe sine pentru a nu face rău altora.

Am rămas fără cuvinte în faţa acestui joc complicat dintre diavol şi Dumnezeu. Aş fi vrut să întreb o mie şi unul de lucruri, dar faţa scăldată în lumină a lui Miguel şi felul cum orbitele-i goale s-au întors către înalturi fără să mă mai bage în seamă mi-au dat de înţeles că nu mă mai aude, că vede ceva incomparabil mai interesant şi mai fascinant decît mărunta mea făptură şi nesemnificativa mea viaţa. Totuşi s-a mai întors pentru o ultimă dată către mine şi mi-a zis:

- Să nu uiţi că speranţa nu moare nici în iad. Atîta timp cît mai există o fărîmă din om, trăieşte şi speranţa.

*

Cînd m-am trezit soarele era sus pe cer şi o lumină blîndă pătrundea pe gemuleţul camerei mele. Undeva păsărelele se certau pe boabe şi un ciripit vesel se răspîndea în cele patru zări purtat parcă de razele soarelui. M-am dat jos din pat încrezător în ziua de mîine, am sunat liniştit acasă în România şi am aflat că într-adevăr Rada era bine, că Ancuţa nu păţise nimic şi că soacra nu mă sunase niciodată. Mi-am făcut bagajele şi am

revenit grăbit acasă gîndindu-mă că oricînd, oricui i se poate întîmpla orice. Avem vieţi atît de scurte, zile atît de puţine, încît nu ne putem permite să pierdem vremea cu căutări de avere dacă asta ne costă absenţa celor dragi din preajmă.

Numerele scrise cu sînge închegat nu m-au mai vizitat nicicînd.